

Sjette Kapitel.

En Søndag Formiddag i Begyndelsen af April, en Foraarsdag med stille Vejr og høj Himmel, sad Per udenfor Restavrationen paa Langelinje og saae ud paa den uophørlig forbidragende Strøm af Spaserende, der efter Kirkegang og Frokost var kommen ud for at sole sig lidt og forfriske Lungerne med Saltvandsluft.

Hans Ydre havde forandret sig i Løbet af de sidste Maaneder. Han var bleven mager (hvad dog ikke misklædte ham), og det Hageskæg, han havde lagt sig til i den bestemte Hensigt at gøre sig ældre af Udseende, gav hans Ansigt mere Karakter. Ikke heller Udtrykket var længer det gamle sorgløse og lidt forsorne. Som han sad der med Haanden under Hovedet og stirrede ud over de søndagspyntede Spaserende, var det ikke svært at se paa Blikket og de sammentrukne Bryn, at han var en ung Mand, hvem Livet havde beredt den første, alvorlige Skuffelse.

Det var nu virkelig gaaet ham saare ilde. Han, som hidtil under Tilrettelæggelsen og Opbygningen af sin Fremtid havde besiddet den stærke Selvtillids Taalmodighed og været saa omskuende, saa behersket, til Tider saa klogt beregnende, havde